Επιμέλεια Γιώργος Χατζηβασίλης

ΤΑ ΜΑΘΑΤΕ ΤΑ ΝΕΑ;

ΠΟΣΟ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΠΛΑΝΗΤΑΡΧΗΣ;

Απρόβλεπτος και ασταθής ο Τραμπ, είναι απειλή για την παγκόσμια ειρήνη

Η Αμερική θα γεμίσει κοψοχέρηδες όταν οι πολίτες της συνειδητοποιήσουν πως έχουν μπλέξει με έναν ωραιοπαθή απρόβλεπτο μεγαλοεπιχειρηματία που βλέπει την χώρα τους σαν μαγαζάκι του.

Ο άνθρωπος που όποτε υπογράψει ένα επίσημο έγγραφο το σηκώνει ψηλά για να καμαρώσουμε όλοι την υπογραφή του, που μπερδεύεται με τις αποφάσεις του και μπερδεύει τους συνεργάτες του, που αλλάζει υπουργούς και συμβούλους του σαν να είναι εποχιακοί υπάλληλοί του και που υποκλίνεται με ευσέβεια μόνο στον Βενιαμίν Νετανιάχου, πολλές φορές δεν ξέρει αν πηγαίνει ή αν έρχεται.

Απρόβλεπτος και αλλοπρόσαλλος κατάφερε να δυσαρεστήσει διαχρονικούς φίλους και συμμάχους των ΗΠΑ, ή λέει και ξελέει όταν καταλάβει τις γκάφες; του, όπως πρόσφατα με την Κίνα που ενώ την απείλησε με εμπορικό πόλεμο, έβαλκε την ουρά στα σκέλια του, όταν κατάλαβε ότι οι Κινέζοι δεν αστειεύονται και θα του έκαναν τη ζωή πολύ δύσκολη.

Κωλοτούμπα έκανε και με τον δικτάτορα Κιμ Τζογκ Γιουγκ τής Βόρειας Κορέας, που ενώ απειλούσε ότι θα ισοπεδωνε την χώρα του, τώρα τού υπόσχεται πως θα τον βοηθήσει να παραμείνει στην εξουσία αν δεχτεί να συναντηθούν στη Σιγκαπούρη.

Αλλοπρόσαλλος ο πλανητάρχης, υπονόμευσε ένα από τα χαρακτηριστικά επιτεύγματα της ευρωπαϊκής εξωτερικής πολιτικής, αλλά ότι η εγγενής αστάθειά του, η μη προβλεψιμότητά του και, πάνω απ' όλα, η έλλειψη δέσμευσής του στη διατλαντική συμμαχία σημαίνουν ότι οποιαδήποτε πράξη αμερικανικής διαταραχής είναι τώρα δυνατή.

Διάβασα κάπου ότι η δίκαιη αγανάκτηση είναι η ρητορική της περιόδου αυτής και οι προβλέψεις περί θανάτου της διατλαντικής συμμαχίας αφθονούν. Όμως οι θρήνοι και η αγανάκτηση δεν φθάνουν να γίνουν στρατηγική. Το πραγματικό ερώτημα δεν είναι αν οι Ευρωπαίοι είναι θυμωμένοι, αλλά αν θα κάνουν κάτι ως απάντηση στις ενέργειες του Ντ. Τραμπ. Η απάντηση είναι: πιθανότατα όχι.

Η απόσυρση των ΗΠΑ από την ιρανική συμφωνία σίγουρα δίνει την αίσθηση μιας κρίσιμης στιγμής στις διατλαντικές σχέσεις. Για τους Ευρωπαίους, το Κοινό Ολοκληρωμένο Σχέδιο Δράσης (JCPoA) όπως είναι επισήμως γνωστή η συμφωνία, σηματοδότησε μία σπάνια περίπτωση στην οποία μία συντονισμένη προσπάθεια των Ευρωπαίων επηρέασε αποφασιστικά την απόφαση της Ουάσιγκτον για ένα κρίσιμο ζήτημα διεθνούς ασφάλειας.

Επομένως, η απόσυρση του Ντόναλντ Τραμπ από τη συμφωνία δεν αποτελεί απλώς απειλή για την περιφερειακή σταθερότητα και τη μη διάδοση των πυρηνικών όπλων, αλλά και την απόρριψη της ιδέας ότι η Ευρώπη μπορεί να επηρεάσει τις ΗΠΑ σε δύσκολα ζητήματα ασφάλειας. Άρα, η απόφαση του Αμερικανού προέδρου έχει πολύ βαθύτερη σημασία από μία διαφορετική αντίληψη πάνω σε συγκεκριμένο θέμα.

Ο Ντόναλντ Τραμπ, πέραν της περιορισμένης συμπάθειας που έχει για τους Ευρωπαίους και ιδιαίτερα τους Γερμανούς, σήμερα θέλει να δοκιμάσει τις αντοχές τους στην ενοποιητική τους διαδικασία σε σχέση όμως με την ύπαρξη της Ατλαντικής Συμμαχίας.

Η διατλαντική συμμαχία είναι για την Ευρώπη ο βράχος για τη σταθερότητά της σε έναν κατά τα λοιπά συνεχώς μεταβαλλόμενο κόσμο, και το θεμέλιο πάνω στο οποίο οικοδόμησε την ευρωπαϊκή ασφάλεια και την ευρωπαϊκή ολοκλήρωση. Οι ΗΠΑ όντως εκτιμούν τη διατλαντική συμμαχία. Θέλουν βοήθεια σε διεθνή ζητήματα ασφάλειας, όπως το Αφγανιστάν ή η Συρία, και οι αξιωματούχοι τους απολαμβάνουν σίγουρα να διακηρύσσουν ότι οι ΗΠΑ ηγούνται του κόσμου. Ωστόσο, η πραγματικότητα είναι ότι οι ΗΠΑ δεν χρειάζονται την ευρωπαϊκή συμμαχία για τη δική τους ασφάλεια. Όπως πολλές φορές έχει υπαινιχθεί ο Ντ. Τραμπ, οι ΗΠΑ μπορούν απλά να απομακρυνθούν από τη σχέση.

Σύμφωνα με έμπειρους αναλυτές, θεωρητικά, οι Ευρωπαίοι θα μπορούσαν απλώς να ενωθούν και να εξασφαλίσουν τη δική τους ασφάλεια. Συνδυασμένα, έχουν ίδιο οικονομικό βάρος και στρατιωτική ισχύ με τις ΗΠΑ και πολύ περισσότερο από οποιονδήποτε από τους πιθανούς αντιπάλους τους, συμπεριλαμβανομένης της Ρωσίας. Στην πράξη, εξακολουθούν να προτιμούν να βασίζονται στις ΗΠΑ για την ασφάλειά τους, αντί να βασίζονται μεταξύ τους.

Ομως, ό,τι και αν θέλουν οι Ευρωπαίοι, όσο και αν η ανθρωπότητα απαιτεί την παγκόσμια ειρήνη, τα πάντα εξαρτώνται από τις αποφάσεις του πλανητάρχη, ο οποίος, αφού απέλυσε τους συνετούς συμβούλους του τώρα τον περιτριγυρίζουν γεράκια που θα ήθελαν μια σύγκρουση. Με τέτοιους συνεργάτες, με υποβολέα τον Νετανιάχου και αντιπάλους την Ρωσία και την Κίνα, είναι μυστήριο πώς μπορούν και κοιμούνται ήρεμα τα βράδια οι Αμερικανοί.

Η ονομασία των Σκοπίων

Ανέκαθεν διαφωνούσα με τον γεωγραφικό προσδιορισμό τού ονόματος των Σκοπίων, Βόρεια Μακεδονία, γιατί αφήνει να νοηθεί ότι υπάρχει και «νότια» Μακεδονία με την οποία θα έπρεπε να ενωθεί στο μέλλον.

Η αντιπολίτευση, όμως, διαφωνεί και στην ονομασία «Μακεδονία τού Ιλιντεν» και ανάθεμα αν ξέρουν γιατί. Δηλαδή, πιστεύετε ότι ο Κυριάκος και η Φώφη μας έχουν τη νοητική ικανότητα να σκεφτούν κάτι χωρίς τη βοήθεια τού Αδωνι Γεωργιάδη και τού Βαγγέλη Βενιζέλου;

Η ονομασία «Μακεδονία τού Ιλιντεν», παραπέμπει στη σλαβική αναφορά της ΠΓΔΜ (η επέτειος της εξέγερσης του Ιλιντεν είναι και εθνική γιορτή της χώρας), ενώ αποστασιοποιείται και από κάθε σχέση με την αρχαία ελληνική Μακεδονία. Προφανώς, προτιμούν με την ονομασία να τιμήσουν την επανάστασή τους εναντίον των Οθωμανών. Δεν γνωρίζουμε ακόμη, όμως, την αντίδραση των Αλβανών σ' αυτή την ονομασία.

Πάντως, ουσιαστικής σημασίας είναι οι κόκκινες γραμμές που χάραξε η ελληνική κυβέρνηση, δηλαδή την αλλαγή στο σύνταγμα των Σκοπιανών και πως η νέα ονομασία θα ισχύει για το εσωτερικό και εξωτερικό (erga omnes).

Υποπτεύομαι πως εκεί θα χαλάσει η δουλειά, εκτός αν είναι τόσο μεγάλος ο πόθος τους να γίνουν μέλη τού ΝΑΤΟ και τής Ε.Ε. που η Ελλάδα θα μπορούσε να τους χαλάσει τα όνειρα.

Ανάγωγα

Εγραψε ο Τάσος Παππάς στην Εφημερίδα των Συντακτών:

Συνέντευξη στον Ι. Πιπίνη έδωσε η πρώην εισαγγελέας της Βενεζουέλας Λουίζα Ορτέγα Ντίας που ζει αυτοεξόριστη στην Κολομβία. Τη ρωτάει ο δημοσιογράφος:

– Υπάρχουν στοιχεία που να αποδεικνύουν την εμπλοκή του Νικολάς Μαδούρο στο σκάνδαλο της Odebrecht;
– Απολύτως. Υπάρχουν πέντε μαρτυρίες, υπάρχουν πέντε άνθρωποι που επιβεβαιώνουν ότι ο Μαδούρο πήρε χρήματα από την Odebrecht.
- Θα μπω στον πειρασμό: Πέντε μάρτυρες; Ε και; Θα είναι ψευδομάρτυρες, κουκουλοφόροι και όργανα της σκευωρίας των αντιπάλων (ντόπιων και ξένων) του Μαδούρο. Πώς σας φαίνεται; Σας θυμίζει κάτι;